

Porušení práv k ochranné známce a jiným označením

Jestliže neoprávněné použití ochranné známky ve smyslu § 268 odst. 1 tr. zákoníku vedlo zároveň k neoprávněnému obohacení pachatele nebo jiné osoby v důsledku omylu odběratele či spotřebitele, který zaplatil značně vyšší cenu za výrobek nebo cenu, poplatků nebo jiné majetkové plnění za službu v důsledku jejich neoprávněného označení, čímž došlo u něho k způsobení nejméně škody nikoli nepatrné, přichází v úvahu při splnění všech zákonných znaků jednočinný souběh trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku s trestným činem podvodu podle § 209 tr. zákoníku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 811/2013, ze dne 23.10.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání obviněného D. C., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 92 T 99/2011, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Městskému soudu v Brně přikazuje, aby věc obviněného D. C. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, byl obviněný D. C. uznán vinným přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku (zák. č. [40/2009](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“), a zločinem podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, kterých se dopustil tím, že jako jednatel společnosti World Intellectual Property Database, s. r. o., se sídlem P., (dále jen společnost WIPD, s. r. o.), úmyslně poskytoval služby neoprávněně označené logem zaměnitelným s ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, a to tak, že po zápisu společnosti do obchodního rejstříku dne 9. 6. 2010 si nechal úmyslně vytvořit logo společnosti WIPD, s. r. o., které bylo zcela podobné a tudíž snadno zaměnitelné s logem organizace World Intellectual Property Organization (dále jen organizace WIPO) – Světová organizace duševního vlastnictví se sídlem v Ženevě, které je chráněno jako ochranná známka na základě článku 6ter Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, dále nechal vytvořit internetové stránky společnosti WIPD, s. r. o., které byly vzhledově podobné internetovým stránkám organizace WIPO, a následně nechal písemně oslovovat majitele ochranných známek a patentů v různých zemích světa s nabídkou obsahující číslo registrace oslovené společností registrované u organizace WIPO, kdy celkovou podobností zaměnitelného loga, stejným vzhledem písemností a internetových stránek, u oslovených společností vyvolal dojem, že se jedná o nabídku organizace WIPO, a nabízel osloveným subjektům za poplatek zařazení do databáze patentů a ochranných známek provozované společností WIPD, s. r. o., takto jednal do 31. 1. 2011, kdy došlo ke změně loga a názvu společnosti WIPD, s. r. o., přičemž v důsledku neoprávněného použití ochranné známky a v důsledku omylu, ve který byly uvedeny oslovené společnosti, které zaplatily poplatek za službu v důsledku jejího neoprávněného označení, získal prospěch ve výši 2.745.131,28 Kč, a to v

podobně zisku po zdanění.

Za tyto trestné činy byl obviněný D. C. odsouzen podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2,5 (dvou a půl) roku. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl obviněný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výši 500 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla stanovena na částku 2.000,- Kč, tedy celkem 1.000.000,- (jeden milion) Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.

Krajský soud v Brně, který projednal odvolání obviněného D. C. jako soud odvolací, rozhodl usnesením ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012, tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného jako nedůvodné zamítl.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, podal obviněný D. C. prostřednictvím svého obhájce Mgr. T.D. dovolání datované 4. 4. 2013 z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., které posléze doplnil dovoláním ze dne 17. 5. 2013, v němž rozšířil uplatněné dovolací důvody o ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Ve svém prvním dovolání obviněný uvedl, že usnesení odvolacího soudu obsahuje minimální údaje a informace o právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Současně požádal o odložení výkonu trestu odnětí svobody. Závěrem dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, a vrátil věc tomuto Městskému soudu v Brně k dalšímu řízení, případně aby při zrušení napadených rozhodnutí sám hned rozhodl ve věci rozsudkem tak, že obviněný D. C. se v plném rozsahu zprošťuje obžaloby, a to jak z důvodu, že se nestal údajný skutek, pro který bylo v této věci vedeno trestní stíhání, tak i z důvodu, že v této věci rozhodně nebylo prokázáno, že jakýkoliv takový skutek D. C. spáchal.

V doplnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel namítal, že usnesení odvolacího soudu obsahuje pouze minimální údaje a informace o právním posouzení skutku a jiném hmotně právním posouzení, což nejenže má mimo jiné za následek nesprávnost a nepřezkoumatelnost tohoto předmětného usnesení, ale tato nesprávnost a nepřezkoumatelnost předmětného usnesení způsobuje i to, že pro D. C. je složité konkrétně specifikovat příslušné dovolací důvody a rozhodné skutečnosti. Krajský soud v Brně věc nesprávně právně posoudil zejména v tom směru, když mimo jiné i výrok o údajné vině D. C., který byl obsažen v předmětném rozsudku, potvrdil jako údajně správný, a to jak s ohledem na údajné důvody uvedené v předmětném usnesení, tak i vzhledem k údajným důvodům uvedeným v předmětném rozsudku, na které Krajský soud v Brně odkázal a s nimiž se nesprávně ztotožnil. Dovolatel rozhodně nesouhlasí s tím, že by naplnil v úmyslu přímém znaky přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku a údajně i zločinu podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Podle dovolatele právní závěry a právní posouzení věci a skutku ze strany soudu prvního stupně a soudu odvolacího jsou v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními, přičemž z odůvodnění předmětného rozsudku a předmětného usnesení rozhodně nevyplývá řádný vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry učiněnými uvedenými soudy na straně druhé. Následně D. C. doplnil, že v této věci jeho jednáním rozhodně nebyly naplněny veškeré obecné nezbytné a obligatorní znaky přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 tr. zákoníku, ale tímto jeho jednáním mimo jiné nebyly naplněny ani konkrétní znaky přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením konkrétně podle § 268 odst. 3 tr. zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Soud prvního stupně i odvolací soud dospěli mimo jiné k závěru, že údajné obohacení je v

řádu téměř 3.000.000,- Kč s tím, že tvrzeným činem tak D. C. údajně získal „značný prospěch“, který by tak měl přesahovat příslušnou částku ve výši nejméně 500.000,- Kč, jež je příslušným kvalifikačním znakem. Soudy vycházely z nesprávných závěrů znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, vypracovaného Mgr. Jarmilou Leinovou. Tento znalecký posudek a následný výslech znalkyně nemohou být dostatečně právně relevantním podkladem pro to, aby na jejich základě mohlo být reálně a řádně zjištěno jeho údajné obohacení, neboť nejenže posudek nebyl řádně zadán, ale nebyl ani řádně vypracován. Znalkyně nesprávně zpracovala veškeré příjmy společnosti od 9. 6. 2010 do 30. 1. 2011, tedy od zápisu společnosti do obchodního rejstříku až do změny loga a názvu společnosti WIPD, s. r. o., na WDTP, s. r. o., a to s tím, že příjmy byly připsány na účty uvedené společnosti jak v USD, tak v EUR, přičemž celkové příjmy v EUR a v USD za sledované období činily 3.780.769,05 Kč. Předmětný znalecký posudek je totiž zpracován tak, že tento vychází a priori z toho, že veškeré příjmy, které společnost WIPD, s. r. o., v uvedeném období obdržela, byly získány na základě údajného protiprávního jednání, což však neodpovídá skutečnosti. V této souvislosti D. C. předně poukazuje na skutečnost, že je nesprávný závěr soudu prvního stupně, resp. i soudu odvolacího, o tom, že by oslovované firmy byly údajně uvedeny v omyl tím, že jim byla poskytována nabídka údajně napodobující nabídku od organizace WIPO a tyto zasílaly registrační poplatky na účty společnosti WIPD, s. r. o., v omylu, přičemž existuje značné množství subjektů (společností), které v rozhodném období projeví zájem o služby společnosti WIPD, s. r. o., opakovaně, přičemž z tohoto mimo jiné plyne, že tyto subjekty by tak rozhodně nečinily v případě, že by měly být údajně jakkoliv uvedeny v omyl. Ve znaleckém posudku jsou zohledněny příjmy, které společnost WIPD, s. r. o., obdržela v USD, tedy především od společností ze Spojených států amerických (USA), avšak tyto společnosti z USA v naprosté většině případů organizaci WIPO vůbec neznají. S ohledem na uvedené skutečnosti je tak zřejmé, že zejména u příslušných amerických subjektů (avšak nejen u nich) nemohla tvrzená zaměnitelnost společnosti WIPD, s. r. o., a jejich služeb s organizací WIPO a s jejími službami vyvolat nebezpečí záměny a tyto subjekty v této souvislosti nemohly být uvedeny v omyl, a proto mimo jiné ani příjmy, které společnost WIPD, s. r. o., od těchto subjektů získala, neměly být v předmětném znaleckém posudku a v tomto řízení vůbec zohledněny. Znalkyně ve znaleckém posudku zpracovala veškeré příjmy společnosti WIPD, s. r. o., od 9. 6. 2010 do 30. 1. 2011, tedy od zápisu společnosti do obchodního rejstříku až do údajné změny loga a názvu společnosti z WIPD, s. r. o., na WDTP, s. r. o., není možné a priori předpokládat, že všechny subjekty, které hradily společnosti WIPD, s. r. o., příslušné platby, je po dobu, kdy byla v obchodním rejstříku zapsána obchodní firma této společnosti v původním znění, hradily v důsledku jejich omylu. Nesprávnost předmětného posudku a právních závěrů a posouzení soudu prvního stupně i soudu odvolacího je pak dána nejen nesprávným stanovením konečného data sledovaných příjmů, ale i tím, že nesprávně byl určen i jejich počátek, neboť ani soudem prvního stupně ani soudem odvolacím, nebylo řádně zjištěno, od kterého data mohly příslušné subjekty, a to právě v důsledku údajného tvrzeného omylu či záměny, předmětné platby společnosti WIPD, s. r. o., hradit. Předmětem znaleckého posouzení byly příjmy společnosti WIPD, s. r. o., nikoliv však příjmy, které měl předmětnou činností společnosti WIPD, s. r. o., získat přímo D. C., přičemž toto ani ze strany soudu prvního stupně, ani ze strany soudu odvolacího, zjišťováno nebylo vůbec. Nesprávným právním závěrem a právním posouzením skutku a skutkového stavu věci bylo a je ze strany soudu prvního stupně i soudu odvolacího to, že by údajně v tomto případě přicházel do úvahy i jednočinný souběh se zločinem podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, což by podle soudu prvního stupně v tomto případě mělo být dáno podle judikatury u případů, jestliže neoprávněně dojde k použití ochranné známky a zároveň k neoprávněnému obohacení v důsledku uvedení v omyl odběratele.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012-353, v celém jeho rozsahu zrušil, stejně jako rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, a vrátil věc tomuto Městskému soudu v Brně jako soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby rozhodl

při současném zrušení napadených rozhodnutí ve věci sám, a to tak, že se obviněný D. C. zprošťuje obžaloby, a to jak z důvodu, že se nestal údajný skutek, pro který bylo v této věci vedeno trestní stíhání D. C., tak i z důvodu, že v této věci rozhodně nebylo prokázáno, že jakýkoliv takový údajný skutek D. C. spáchal.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného D. C. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil v tom směru, že v návaznosti na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. [resp. podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] se nelze úspěšně domáhat opravy skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, ani přezkoumávání správnosti jimi provedené dokazování. Z dikce uplatněného dovolacího důvodu totiž vyplývá, že jeho výchozím předpokladem je nesprávná aplikace hmotného práva, nikoli nesprávnost v provádění důkazů, v jejich hodnocení či ve vyvozování skutkových závěrů, jež jsou upraveny předpisy trestního práva procesního. Při posuzování oprávněnosti tvrzení dovolatele o tom, zda existuje dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. [resp. v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.], je proto dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. Lze dodat, že zásah do skutkových zjištění je možné připustit v určitém rozsahu i v rámci řízení o dovolání, avšak zejména tehdy, existuje-li extrémní nesoulad mezi učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé, tzn. v případech, kdy zjištění soudů nemají vůbec žádnou obsahovou vazbu na provedené důkazy, jestliže zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logických způsobů jejich hodnocení, jestliže zjištění soudů jsou pravým opakem toho, co bylo obsahem dokazování apod. Uvedená situace však podle názoru státního zástupce v přezkoumávané věci nenastala. Soudy činné dříve ve věci totiž vycházely z provedených důkazů, které umožňovaly dovodit skutkové závěry svědčící o vině obviněného, resp. svědčící o tom, že se dopustil žalovaného skutku. To jinak řečeno značí, že závěr o spáchání trestné činnosti obviněným není s provedenými důkazy v žádném, natož extrémním rozporu.

Obviněný následně, již relevantně ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. [resp. podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.], uvedl, že svým jednáním nenaplnil všechny znaky přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku. Státní zástupce se domnívá, že byť tato argumentace relevantně zpochybňuje vyslovené hmotně právní závěry, je velmi obecná. Proto pouze krátce uvedl, že podle učiněných skutkových zjištění obviněný označil svoji společnost názvem a logem, snadno zaměnitelným s logem jiného subjektu, a to Světové organizace duševního vlastnictví - WIPO, chráněným jako ochranná známka. Poté obviněný oslovoval další subjekty - majitele ochranných známek, registrovaných u organizace WIPO, případně u jiné obdobné organizace, za užití písemností opět snadno zaměnitelných s písemnostmi zasílanými organizací WIPO, s nabídkou zařazení do databáze za poplatek. Učiněnou nabídku některé oslovené subjekty akceptovaly a uhradily poplatek (za účelem zařazení do zcela bezvýznamné databáze), neboť se domnívaly, že se jedná o výzvu organizace WIPO, tedy o výzvu zcela jiného významu, smyslu, relevance i očekávatelného efektu. Takové jednání lze podle názoru státního zástupce, jenž je ve shodě se závěry soudů činných dříve ve věci, posoudit jednak jako poskytování služeb neoprávněně označených zaměnitelnou známkou jiného a současně jako obohacení ke škodě jiného, k němuž došlo v důsledku využití omylu jiného, tedy jako trestné činy porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku a podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Současně je zcela zřejmé, že obviněný postupoval ve své činnosti zcela cíleně a záměrně, tedy jednoznačně v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Pokud jde o přesnější vymezení právní kvalifikace, se státní zástupce domnívá, že vzhledem ke způsobené škodě ve výši 2.745.131,28 Kč bylo namísto aplikovat § 268 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, jak také Městský soud v Brně konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí, nicméně ve

výroku o vině (shodně jako podle protokolu o hlavním líčení při vyhlášení rozsudku) bylo jednání obviněného v daném ohledu posouzeno toliko podle základní skutkové podstaty přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž jakákoli případná změna (v neprospěch obviněného) je již v dovolacím řízení s ohledem na procesní okolnosti vyloučena.

Ve vztahu k trestnému činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku potom státní zástupce uvedl, že obohacení ve výši 2.745.131,28 Kč skutečně primárně nastalo, jak bylo namítnuto v dovolání, na straně společnosti WIPD, s. r. o., a nikoli obviněného, což do jisté míry může budít dojem rozporu skutkové věty s právní větou výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně. Nicméně obviněný byl podle učiněných zjištění jediným společníkem a jednatelem WIPD, s. r. o., (nyní WDTP, s. r. o.), a tedy i při zohlednění majetkové samostatnosti tohoto subjektu, s přihlédnutím k tomu, že obviněný své jednání zjevně směřoval - v konečném důsledku - ke svému obohacení, lze závěr soudů činných dříve ve věci akceptovat, když navíc jeho korekce ve smyslu tvrzení obviněného by neměla na zásadní závěry žádný vliv [§ 265i odst. 1 písm. f) tr. ř.]. Jistou nepřesnost je potom možné shledat v posouzení skutkového děje pouze podle kvalifikované skutkové podstaty, když přesnější by zřejmě bylo užití § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, ovšem i zde je třeba odkázat na § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř. a vedle toho také na skutečnost, že obviněný žádnou námitku v daném ohledu neuplatnil (§ 265i odst. 3 tr. ř.). Jednání obviněného současně bylo posouzeno jako jednočinný souběh dvou trestných činů, když tento závěr žádná okolnost (a obviněný ani žádnou konkrétní neuvádí) nevylučuje (každý skutek totiž má být zásadně posouzen podle všech zákonných ustanovení, která na něj dopadají, když základním smyslem jednočinného souběhu trestných činů je totiž vystihnout povahu a závažnost trestné činnosti pachatele; závěr o jednočinném souběhu, tedy o tom, že pachatel naplnil jedním skutkem vícekrát skutkovou podstatu téhož trestného činu či více skutkových podstat různých trestných činů, je vyloučen pouze v případě, kdy tyto trestné činy jsou navzájem v poměru speciality, nebo subsidiarity, nebo se jedná o faktickou konzumpci anebo o trestný čin pokračující, trvající či hromadný).

Nakonec státní zástupce doplnil, že obviněný uplatnil i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) alternativa první tr. ř., jenž je dán, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí. Jde o dovolací důvod procesní, který má zabránit porušení práva na přístup strany k druhé instanci, a to zejména ve formě odmítnutí nebo zamítnutí opravného prostředku bez věcného přezkoumání napadeného rozhodnutí. Tato situace v posuzované věci nenastala, neboť soud druhého stupně v průběhu veřejného zasedání obviněným podané odvolání věcně přezkoumal podle § 254 tr. ř. a následně jej podle § 256 tr. ř. zamítl z důvodu, že jej neshledal důvodným.

V konečném důsledku tak státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství dovedl, že se soudy dříve činné ve věci nedopustily žádného pochybení, jež bylo tvrzeno v dovolání obviněného (jehož argumentaci navíc ve větší části ani nelze podřadit pod žádný z dovolacích důvodů), proto tento opravný prostředek navrhl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnout. Současně souhlasil, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ odlišného stanoviska Nejvyššího soudu rovněž souhlasil podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným D. C. vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a

shledal, že dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. byly uplatněny v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, přičemž ani tento důvod pro odmítnutí dovolání neshledal. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal ani jiné důvody pro odmítnutí dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

Obviněný D. C. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69, ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo náleží Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34, ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Právě z těchto hledisek se Nejvyšší soud zabýval některými skutkovými otázkami a hodnocením důkazů jak ze strany

nalézacího, tak i odvolacího soudu ve vztahu k právnímu posouzení jednání obviněného D. C., a to zejména z hlediska posouzení jeho jednání jako zločinu podvodu podle ustanovení § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, když orgány činnými v trestním řízení nebyla vyčíslena škoda, ale tyto se zabývaly pouze prospěchem, který má význam i pro rovněž použitou právní kvalifikaci jednání obviněného jako přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, příp. odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

Obviněný D. C. také uplatnil dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Dovolacím důvodem zde je rozhodnutí o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy spočívá ve třech různých okolnostech: řádný opravný prostředek byl zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání, nebo řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše jako první okolnost, ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., což je varianta, kterou uplatnil také obviněný D. C.. Tedy přezkoumával-li soud druhého stupně některé napadené rozhodnutí uvedené v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. na podkladě řádného opravného prostředku věcně a vzhledem k tomu, že neshledal takový řádný opravný prostředek důvodným, zamítl jej, a to u odvolání podle § 256 tr. ř., je možno dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnit jen v jeho druhé alternativě, tj. byl-li v řízení, které předcházelo uvedenému zamítavému rozhodnutí, dán důvod dovolání uvedený v písm. a) až k) § 265b odst. 1 tr. ř.

Obviněný ve svém dovolání zdůraznil, že rozhodně nesouhlasí s tím, že by naplnil v úmyslu přímém znaky přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku a údajně i zločinu podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Soudy vycházely z nesprávných závěrů znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, vypracovaného Mgr. J.L. Tento znalecký posudek a následný výslech znalkyně nemohou být dostatečně právně relevantním podkladem pro to, aby na jejich základě mohlo být reálně a řádně zjištěno jeho údajné obohacení, neboť nejenže posudek nebyl řádně zadán, ale nebyl ani řádně vypracován. Znalkyně nesprávně zpracovala veškeré příjmy společnosti od 9. 6. 2010 do 30. 1. 2011, tedy od zápisu společnosti do obchodního rejstříku až do změny loga a názvu společnosti WIPD, s. r. o., na WDTP, s. r. o., a to s tím, že příjmy byly připsány na účty uvedené společnosti jak v USD, tak v EUR, přičemž celkové příjmy v EUR a v USD za sledované období činily 3.780.769,05 Kč. Předmětný znalecký posudek je totiž zpracován tak, že tento vychází a priori z toho, že veškeré příjmy, které společnost WIPD, s. r. o., v uvedeném období obdržela, byly získány na základě údajného protiprávního jednání, což však neodpovídá skutečnosti. Předmětem znaleckého posouzení byly příjmy společnosti WIPD, s. r. o., nikoliv však příjmy, které měl předmětnou činností společnosti WIPD, s. r. o., získat přímo D. C., přičemž toto ani ze strany soudu prvního stupně, ani ze strany soudu odvolacího, zjišťováno nebylo vůbec. Nesprávným právním závěrem a právním posouzením skutku a skutkového stavu věci bylo a je ze strany soudu prvního stupně i soudu odvolacího to, že by údajně v tomto případě přicházel do úvahy i jednočinný souběh se zločinem podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, což by podle soudu prvního stupně v tomto případě mělo být dáno podle judikatury u případů, jestliže neoprávněně dojde k použití ochranné známky a zároveň k neoprávněnému obohacení v důsledku uvedení v omyl odběratele.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku zapsal, že obviněný D. C. výslovně ve své první výpovědi

v přípravném řízení uvedl, že zadal P. D. vytvoření loga společnosti WIPD, s. r. o., který zkontaktoval D. Š., kterému byl dán kontakt na webové stránky organizace WIPO, aby věděl zhruba, jak vypadá jejich logo a aby vytvořil několik návrhů, ze kterých obviněný vybere. Obviněný pak sám vybral ten, který byl umístěn na webové stránky. Vzhled formulářů a tiskovin rovněž sám obviněný odsouhlasil. Je zřejmé, že v této výpovědi se obviněný v podstatě doznává k trestnému jednání, které je mu kladeno za vinu (srov. str. 7 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pokud obviněný uvádí, že sám prováděl průzkum trhu tak, aby mohl na internetových stránkách najít jednu spojenou databázi registrovaných patentů a ochranných známek, nelze mu uvěřit, pokud jde o jeho tvrzení u hlavního líčení, že o existenci společnosti WIPO se dozvěděl po zhruba dvou až třech měsících. Pokud si obviněný dělal průzkum trhu a uváděl, že chtěl rozjet svoji společnost právě proto, aby se spojily registry patentů a ochranných známek, nelze mu uvěřit, že by nevěděl o existenci organizace WIPO, jakožto Světové organizace duševního vlastnictví se sídlem Ženevě, v podstatě nejvýznamnější organizace na evropské půdě, kdy je zřejmé, že právě z této databáze, a to i za použití registračních čísel, oslovoval předmětné společnosti. Navíc je zřejmé, že to byl jedině obviněný D. C., který zakládal společnost, byl jediným jednatelem a společníkem, tudíž vymýšlel i název této firmy, kdy už od prvotního počátku je zřejmá naprostá snaha o napodobení organizace WIPO, již co se týká názvu, neboť WIPO - World Intellectual Property Organization je zcela podobná a zaměnitelná s názvem společnosti obviněného World Intellectual Property Database, s. r. o., - WIPD, s. r. o., tedy zejména svou zkratkou, když první tři písmena jsou zcela totožná a poslední písmeno O u světové organizace a písmeno D u společnosti obviněného jsou vizuálně velmi zaměnitelné. Soud má tedy za to, že obviněný již od počátku měl v úmyslu, aby uváděl v omyl oslovované firmy, kdy již samotný název je lehce zaměnitelný a vizuálně podobný. Nelze pak přehlédnout, že činnost obviněného D. C. ve spolupráci s Ing. P. D. směřovala k tomu, aby bylo čerpáno jednak z databáze USPTO (americké patenty a ochranné známky) a organizace WIPO (evropské patenty a ochranné známky) a oslovovat firmy, které zde již jsou registrované, a to dokonce pod jejich číslem registrace. Je zřejmé, že obviněný D. C. kromě názvu společnosti se poté účastnil i na vytvoření loga a webových stránek, což v přípravném řízení jasně doznal, u hlavního líčení se již snažil tvrdit, že o společnosti WIPO se dozvěděl až mnohem později a na činnosti D. Š. se nepodílel takovou měrou (srov. str. 8 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Ohledně zjištění čistého zisku společnosti WIPD, s. r. o., byl zpracován znalecký posudek a vyslechnuta znalkyně, která zcela jasným způsobem vyčíslila veškeré příjmy, které byly připsány na účty společnosti v USD a v EUR, byly vyloučeny příjmy, které byly pouze převodem mezi těmito dvěma účty jedné společnosti, dále byly zohledněny veškeré výdaje společnosti a za období od 9. 6. 2010 do 31. 1. 2011 byl zjištěn čistý zisk ve výši 2.745.131,28 Kč, což také odpovídá tomu, že obviněný uváděl, že bylo v průměru oslovováno 5.000 zahraničních společností týdně a výjimečně pouze české společnosti, tudíž tzn. 20.000 společností měsíčně, přičemž řádově bylo požadováno asi 2.000,- USD nebo 1.500,- EURO. Obviněný u hlavního líčení namítal, že nebyly zohledněny veškeré náklady vynaložené v tomto období, avšak s touto námitkou se zcela logicky a přehledně znalkyně Mgr. L. vypořádala, když uvedla, že měla k dispozici kompletní účetnictví, komunikovala s účetní dané firmy (srov. str. 9 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že v daném případě obviněný D. C. jakožto jediný jednatel a společník společnosti WIPD, s. r. o., tuto vytvořil již se záměrem, aby samotný název byl zaměnitelný s organizací WIPO, jakožto Světovou organizací duševního vlastnictví se sídlem v Ženevě, které je chráněno jako ochranná známka na základě článku 6ter Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví. Významově se obviněný v žádném případě nemohl s touto společností srovnávat a tudíž jím nabízené služby za cenu, která byla uváděna v nabídkách srovnatelných s organizací WIPO navíc za použití právě registračních čísel daných společností u organizace WIPO, uváděl oslovené organizace v omyl. Je zřejmé, že to byl obviněný D. C., který odsouhlasil logo, následně webové stránky a veškerou grafickou úpravu tiskovin, která již pouhým laickým pohledem je zcela zaměnitelná a v podstatě totožná s logem a grafickou podobou organizace WIPO, jak již bylo shora zcela konkrétně rozepsáno. Je tedy zřejmé, že oslovované firmy byly

uvedeny v omyl tím, že jim byla poskytována nabídka napodobující nabídku od organizace WIPO a zasílaly registrační poplatky na účty společnosti WIPD, s. r. o., v řádu milionů Kč, kdy se jednalo o účty v EUR nebo USD. Na průběžné reklamace bylo ze strany obviněného negativně reagováno a ke změně loga a následně internetových stránek došlo až na základě upozornění Úřadu průmyslového vlastnictví, přičemž do té doby obviněný měl čistý zisk ve výši 2.745.131,28 Kč. Obviněný takto svým jednáním, kdy jednak poskytoval služby neoprávněně označené ochrannou známkou zaměnitelnou s ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, a získal tak pro sebe značný prospěch, naplnil veškeré znaky přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. Dále je zřejmé, že obviněný odběratele uváděl v omyl tím, že své nabídky zcela graficky a číselně ztotožnil s nabídkami organizace WIPO, kdy zaplatili značně vyšší cenu za službu v důsledku jejího neoprávněného označení. Nelze přehlédnout, že obohacení je v řádu téměř 3.000.000,- Kč a podle judikatury u těchto nejzávažnějších případů, jestliže neoprávněně dojde k použití ochranné známky a zároveň k neoprávněnému obohacení v důsledku uvedení v omyl odběratele, přichází do úvahy i jednočinný souběh se zločinem podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku [správně § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku], neboť jednoznačně obviněný sebe obohatil tím, že využil omylu jiného a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu. Soud dospěl k závěru, že obviněný D. C. přitom jednal v úmyslu přímém, neboť z jeho prvotní výpovědi i jasné logické úvahy, kdy vytvářel název, logo a webové stránky zcela shodné s organizací WIPO, šlo o jeho přímý úmysl uvést oslovené společnosti v omyl, parazitovat na ochranné známce a zároveň získat neoprávněné obohacení, které bylo znaleckým posudkem jasně vyčísleno a značně převyšuje kvalifikační moment škody značné ve výši 500.000,- Kč, přičemž je nutné podotknout, že u kvalifikovaných skutkových podstat postačí jen nedbalostní subjektivní stránka. Na rozšíření právní kvalifikace oproti podané obžalobě byl obviněný opakovaně upozorněn (srov. str. 10 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud v odůvodnění svého usnesení uvedl, že nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., zjistil skutkový stav věci tak, že o něm ani odvolací soud pochybnosti neměl. Především je třeba poukázat na extrémní shodu loga společnosti obviněného WIPD, s. r. o. (např. č. l. 81 spisu), s logem organizace WIPO (např. č. l. 115 spisu). V tomto směru odvolací soud zkonstatoval, že tvrzení obviněného o náhodě či omylu je i podle názoru odvolacího soudu naprosto absurdní. Odvolací soud dále poukázal na samotnou obhajobu obviněného, že chtěl vytvořit jednotný systém pro evropské i americké firmy. Z jeho slov je zřejmé, že o existenci dvou organizací, tedy v Evropě a ve Spojených státech amerických dobře věděl (když je v podstatě chtěl nahradit), a jeví se zcela iracionálním, že by neviděl jejich loga. Jak sám dále uvádí, adresy a kontakty na společnosti byly získány z volně dostupných stránek organizace WIPO a stránek Úřadu průmyslového vlastnictví v Americe. Jestliže tedy hledí na jejich volné stránky, musel rovněž hledět i na jejich loga. Skutečnost, že logo možná nevytvořil sám, nic nemění na tom, že jej jako jednatel společnosti a jediný společník vědomě užíval. Tvrzení, že americké společnosti nevěděly, jaké logo má organizace WIPO a nemohly být proto uváděny v omyl, je v rozporu s tím, že tyto firmy žádají o vrácení peněz poté, co zjevně zjišťují svůj omyl. Pokud se týká námitek k výši zjištěné škody, nevidí ani odvolací soud důvod k nějakým odpočtům, neboť to, co obviněný uvádí, jsou nezbytné náklady toho, že trestnou činnost páchal. Výrok o vině byl proto potvrzen jako správný, když v dalších důvodech odkázal odvolací soud na zdůvodnění nalézacího soudu, se kterým se zcela ztotožnil (srov. str. 2 - 3 odůvodnění usnesení odvolacího soudu).

Nejvyšší soud nemá výhrad ke znaleckému posudku Mgr. Jarmily Leinové, znalkyně pro základní obor ekonomika - ekonomická odvětví různá se specializací - daně - účetní evidence, která byla řádně příbrána na základě opatření podle § 105 odst. 1 tr. ř. (srov. č. l. 244 spisu), byla řádně poučena (srov. č. l. 245 spisu) a složila slib znalce (srov. č. l. 246 spisu). Není tedy důvodná námitka obviněného v dovolání, že předmětný znalecký posudek nebyl řádně zadán. Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že ve znaleckém posudku se uvádí, že znalkyně vyčíslila veškeré příjmy, které byly

připsány na účty společnosti v USD a EUR. Vyloučila příjmy, které byly pouze převodem mezi účty společnosti (převod z EUR na USD a naopak). K přepočtu na Kč použila kurzy stanovené ČNB pro daná období. Na otázku, jaké měla společnost WIPD, s. r. o., v období od 9. 6. 2010 do 30. 1. 2011 výdaje, odpověděla, že celkové náklady za požadované období jsou 391.917,77 Kč. Znalce vycházela z předložených prvotních dokladů a zaúčtování. V roce 2011 byl pořízen mobilní telefon NOKIA, který byl zahrnut do nákladů společností. Též byly zahrnuty režijní náklady k hmotnému majetku osobní automobil Škoda SUPERB. Společnost měla v období od 9. 6. 2010 do 30. 1. 2011 čistý zisk 2.745.131,28 Kč (v podrobnostech srov. č. l. 247 - 258 spisu). U hlavního líčení znalce vypověděla, že byla požádána o vypracování znaleckého posudku a hlavním úkolem bylo stanovit veškeré příjmy v roce 2010 a v roce 2011, následně veškeré výdaje a stanovit jaká je výše daně, tuto odečíst a určit čistý zisk, což udělala. Stanovila veškeré příjmy, vycházela z kompletního účetnictví, které měla k dispozici, komunikovala jak s policií, která měla některé šanony, dále komunikovala s účetní firmou, tedy měla rozvahu i výsledovku, tedy kompletní uzávěrku roku 2010 i obratovou předvahu, tzn. jednotlivé položky, měla i bankovní výpisy. Vzhledem k tomu, že každá faktura nebo každá ta poptávka třeba 2.000 dolarů, kterou měli jako poplatek zaplatit, je na období jednoho roku, tak v účetnictví se tato částka rozděluje na dvě části, podle měsíců, tedy když to bylo od toho října, tak tři měsíce do roku 2010 a zbytek do roku 2011. Takto to je rozdělené v účetnictví, tzn. že v tom roce 2010 se de facto zdanitelné příjmy vykazují nižší než chodily platby, ale úkolem znalce nebylo toto soudit podle účetnictví, ale soudit veškeré příjmy, které tím přišly, tzn. jaký byl čistý zisk po odečtení daně. Proto zvolila i v posudku jakoby kumulaci, protože i daň je stejná, je ve výši 19 % a po odečtení je tam znát ten rozdíl (srov. č. l. 294 - 295 spisu). Nejvyšší soud k tomu dodává, že není zřejmé, proč by znalce neměla z hlediska prospěchu společnosti WIPD, s. r. o., ve vztahu k přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku, započítat příjmy této společnosti v USD, když tvrzení obviněného, že společnosti z USA v naprosté většině případů organizaci WIPO vůbec neznají, neboť pro ně je stěžejní organizace USPTO, tedy Úřad průmyslového vlastnictví v Americe, nikoli evropská organizace WIPO, pak s výjimkou tvrzení, že je pro ně stěžejní organizace USPTO, nemá toto tvrzení obviněného (že společnosti z USA v naprosté většině případů organizaci WIPO vůbec neznají) oporu v provedeném dokazování, zvláště když bylo prokázáno, že i ve vztahu k těmto společnostem, podle zjištění obou soudů snadno zaměnitelné logo společnosti WIPD, s. r. o., využíval. Není proto ani tato námitka ohledně přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku důvodná. Pokud jde o tuto námitku ve vztahu k zjištění škody u zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. a) tr. zákoníku, bude se jí Nejvyšší soud zabývat níže.

Trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ustanovení § 268 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo uvede do oběhu výrobky nebo poskytuje služby neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou s ní zaměnitelnou nebo pro tento účel sobě nebo jinému takové výrobky nabízí, zprostředkuje, vyrobí, doveze, vyveze nebo jinak opatří nebo přechovává, anebo takovou službu nabídne nebo zprostředkuje. Uvedením do oběhu výrobků nebo služeb neoprávněně označovaných ochrannou známkou nebo známkou s ní zaměnitelnou je zejména prodej takových výrobků nebo poskytování takových služeb, jejich směna apod. Uváděním do oběhu není jen prodej konečnému spotřebiteli, ale i převod takového zboží od výrobce na velkoobchodníka, neboť již tím výrobek obíhá na trhu, kterým se míní nejen trh maloobchodní, ale i velkoobchodní. Výrobky nebo služby neoprávněně takto označené mohou však být uváděny do oběhu jakýmkoli způsobem, např. i jako prémie při zakoupení většího množství zboží jiného druhu. Ustanovení § 268 odst. 1 tr. zákoníku nově postihuje i jednání pachatele, který pro tento účel sobě nebo jinému takové výrobky nabízí, zprostředkuje, vyrobí, doveze, vyveze nebo jinak opatří nebo přechovává, anebo takovou službu nabídne nebo zprostředkuje. Jednotlivé uvedené formy jednání pachatele mohou být činěny, jak ve prospěch samotného pachatele, tak vůči jinému, přičemž některé z nich může pachatel provést jak ve vztahu k sobě nebo jinému (např. výrobu, dovezení či vyvezení), ale jiné může učinit jen vůči jinému (např. nabízení). Nabízením se rozumí i

jednorázová nabídka (srov. i slova „službu nabídne“), kterou pachatel projeví ochotu některé výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou nebo známkou s ní zaměnitelnou poskytnout jinému. Je jím jakýkoli, ať výslovný, nebo konkludentní návrh směřující vůči jiné osobě. Nabídka bude nejčastěji směřovat k prodeji takových výrobků nebo poskytnutí služeb, ale může to být i nabídka obdarování, „půjčení“ výrobků apod. Z časového hlediska může být nabídka formulována tak, že k plnění z ní může dojít okamžitě po její akceptaci nebo i v budoucnu, přičemž však pro dokonání trestného činu není třeba, aby k akceptaci nabídky vůbec kdy došlo. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl. Úmysl se musí vztahovat i na pachatelovo vědomí, že jde o neoprávněně označené výrobky nebo poskytované služby ochrannou známkou nebo známkou s ní zaměnitelnou a že se jedná o uvádění do oběhu takových výrobků nebo poskytování služeb.

Trestného činu podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu. Podvodné jednání, tj. uvedení v omyl nebo využití omylu, popř. zamlčení podstatných skutečností, může směřovat nejen vůči poškozenému, ale i vůči jiné osobě. Omyl je rozpor mezi představou a skutečností. O omyl půjde i tehdy, když podváděná osoba nemá o důležité okolnosti žádnou představu nebo se domnívá, že se nemá čeho obávat. Omyl se může týkat i skutečností, které teprve mají nastat, pachatel však musí o omylu jiného vědět již v době, kdy dochází k jeho obohacení. Škodou na cizím majetku je újma majetkové povahy. Jde nejen o zmenšení majetku (*damnum emergens*), tedy úbytek hospodářské hodnoty, ale i o ušlý zisk (*lucrum cessans*), tedy o to, o co by jinak byl majetek oprávněně zvětšen. Obsahem škody tu může být peněžitá částka, nějaká věc, ale i konání nebo opomenutí, které má určitou majetkovou hodnotu. O škodu jde i tehdy, když věc nemá dohodnuté vlastnosti a nelze ji použít pro zamýšlený účel, pro nějž byla nabízena a kupována, a to přesto, že zaplacená cena odpovídá skutečné hodnotě věci. Značnou škodou je škoda ve výši nejméně 500.000 Kč, což vyplývá z výkladového pravidla v § 138 odst. 1 tr. zákoníku pro určení hranic výše škody. Obohacením se rozumí neoprávněně rozmnožení majetku (majetkových práv) pachatele nebo někoho jiného, ať jich rozšířením nebo ušetřením nákladů, které by jinak byly z majetku pachatele nebo někoho jiného vynaloženy. Zásadně platí, že obohacení, a to ať už pachatele nebo někoho jiného, se nemusí shodovat se škodou, která je způsobena poškozenému. Může být menší, ale i větší než způsobená škoda. Zákonný znak „obohacení jiného“ je naplněn i obohacením blíže neurčené osoby anebo skupiny osob, neboť pod pojmem jiného nutno rozumět jen osobu nebo osoby odlišné od pachatele. Ze zákonného znaku „obohatí jiného“ v ustanovení postihujícím podvodné jednání totiž nevyplývá, že by se úmysl obviněného musel vztahovat jen na konkrétně určenou osobu.

Nejvyšší soud předně konstatuje, že v případě, jestliže neoprávněně použití ochranné známky ve smyslu § 268 odst. 1 tr. zákoníku vedlo zároveň k neoprávněnému obohacení pachatele nebo jiné osoby v důsledku omylu odběratele či spotřebitele, který zaplatil značně vyšší cenu za výrobek nebo cenu, poplatek nebo jiné majetkové plnění za službu v důsledku jejich neoprávněného označení, čímž došlo u něho k způsobení nejméně škody nikoli nepatrné, přichází v úvahu při splnění všech zákonných znaků jednočinný souběh trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku s trestným činem podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Znamená to tedy, že souběh trestných činů podle ustanovení § 268 tr. zákoníku a ustanovení § 209 tr. zákoníku obecně vyloučený není. Ve vlastním použití souběhu uvedených trestných činů Nejvyšší soud neshledává pochybení soudů nižších stupňů. To vyplývá zejména z toho, že ustanovení § 268 tr. zákoníku a ustanovení § 209 tr. zákoníku chrání každé jiné právní statek (zájem ve smyslu trestního zákoníku). Objektem trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ustanovení § 268 tr. zákoníku je zájem na ochraně práv k ochranné známce a jiným označením. Objektívni stránka prvé skutkové podstaty ustanovení § 268 odst. 1 tr. zákoníku totiž záleží v tom, že pachatel uvede do oběhu výrobky nebo poskytuje služby neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou s ní zaměnitelnou nebo pro tento účel sobě nebo

jinému takové výrobky nabízí, zprostředkuje, vyrobí, doveze, vyveze nebo jinak opatří nebo přechovává anebo takovou službu nabídne nebo zprostředkuje. Objektem trestného činu podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1 tr. zákoníku je cizí majetek. Objektivní stránka podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku spočívá v tom, že pachatel sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Předmětem ochrany, tj. objektem trestného činu, jsou v případě obou trestných činů odlišné společenské vztahy (k tomu přiměřeně srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 5. 1994, sp. zn. 1 To 43/94, publikovaný pod č. [23/1995](#) Sb. rozh. tr.). V té souvislosti je třeba zdůraznit, že u trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ustanovení § 268 odst. 1 tr. zákoníku zákon především nevyžaduje uvádění někoho v omyl, využití něčího omylu nebo zamlčení podstatných skutečností. Obecně nelze totiž vyloučit, že osoba, které je nabízena služba neoprávněně označená ochrannou známkou zaměnitelnou s ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, může vědět, že se jedná o službu neoprávněně označenou ochrannou známkou zaměnitelnou s ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému. Oproti tomu u trestného činu podvodu podváděná osoba musí být uváděna v omyl nebo musí být jejího omylu využíváno, popř. jí musí být zamlčeny podstatné skutečnosti, tedy jinými slovy v tomto případě nesmí vědět, že je jí nabízena služba neoprávněně označená ochrannou známkou zaměnitelnou s ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému. V tomto směru si nalézací soud a následně ani odvolací soud dostatečně neujasnily, zda jednáním popsaným ve výroku rozsudku soudu prvního stupně došlo k uvedení v omyl (viz skutková věta výroku o vině a odůvodnění na str. 10 rozsudku nalézacího soudu) nebo jen k využití omylu (srov. právní větu rozsudku nalézacího soudu), přičemž i těmito znaky trestného činu podvodu je třeba se náležitě zabývat na podkladě provedeného dokazování a nespokojit se s pouhým tvrzením o uvedení oslovených společností v omyl, resp. o využití jejich omylu.

Nejvyšší soud dále považuje za nutné zdůraznit, že ustanovení § 268 tr. zákoníku hovoří v kvalifikovaných odstavcích, tj. v odstavci 3 písm. a) a odstavci 4 písm. a) o prospěchu (získání značného prospěchu nebo prospěchu velkého rozsahu), zatímco podvod v ustanovení § 209 odst. 1 tr. zákoníku požaduje mimo obohacení sebe nebo jiného způsobení škody nikoli nepatrné a v použitém § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku i způsobení značné škody. Podle ustálené judikatury zákonným znakem trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ustanovení § 268 odst. 1 tr. zákoníku není způsobení škody, proto ani případné vyčíslení způsobené škody nositeli dotčených práv nemá význam pro rozhodování o vině tímto trestným činem či o trestu za tento trestný čin (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2011, sp. zn. 5 Tdo 751/2011, publikované pod č. T 1415 Souboru tr. rozhodnutí Nejvyššího soudu). Proto v obžalobě bylo protiprávní jednání obviněného D. C. kvalifikováno v souladu se zákonem pouze jako trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ustanovení § 268 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku (srov. č. l. 273 - 276 spisu), zatímco nalézací soud rozšířil právní kvalifikaci rovněž o trestný čin podvodu podle ustanovení § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku [správně § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku], aniž by měl objektivně zjištěnou škodu, kterou obviněný D. C. svým jednáním jednotlivým poškozeným způsobil. To vyplývá i z výroku o vině v rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, kde se hovoří jen o tom, že obviněný získal prospěch ve výši 2.745.131,28 Kč, a to v podobně zisku po zdanění. Uvedená částka odpovídá znaleckému posudku z oboru ekonomika zpracovaným Mgr. J.L., ze kterého se podává, že společnost WIPD, s. r. o., měla v období od 9. 6. 2010 do 30. 1. 2011 čistý zisk 2.745.131,28 Kč (v podrobnostech srov. č. l. 247 - 258 spisu). V návaznosti na tento znalecký posudek Nejvyšší soud zdůrazňuje, že nalézací soud se dopustil i dalšího pochybení v tom směru, že tento zisk společnosti WIPD, s. r. o., bez dalšího připsal obviněnému D. C., a to jak ve skutkové větě, tak i v právní větě výroku rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, ač z uvedeného znaleckého posudku se podává, že šlo o čistý zisk společnosti WIPD, s. r. o. Úvaha státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného, že obviněný své jednání zjevně směřoval - v

konečném důsledku - ke svému obohacení, když navíc jeho korekce ve smyslu tvrzení obviněného by neměla na zásadní závěry žádný vliv, dostatečně nereflektuje majetkovou samostatnost zmíněné společnosti, a to přesto, že se o ní v tomto vyjádření státní zástupce zmiňuje.

V neposlední řadě je třeba oběma soudům vytknout, že nalézací soud při právním posouzení skutkového děje použil pouze právní kvalifikaci podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, ač správně by bylo třeba užít ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, neboť kvalifikovaná skutková podstata trestného činu je konstruována tak, že k základní skutkové podstatě (zde vyjádřené v § 209 odst. 1 tr. zákoníku) přistoupí kvalifikační okolnost, která typovou škodlivost takového činu podstatně zvýší [značná škoda ve smyslu odst. 4 písm. d) § 209 tr. zákoníku způsobená trestným činem uvedeným v § 209 odst. 1 tr. zákoníku]. Obecně lze tedy říci, že kvalifikovaná skutková podstata je souhrnem znaků základní skutkové podstaty, kde je nutno se především náležitě a podrobně vypořádat s uvedením v omyl, resp. využitím omylu odběratelů poskytované služby, a jednoho nebo více kvalifikujících znaků, což je třeba, pokud bude obviněný opětovně uznán vinným tímto trestným činem, vyjádřit i správnou citací zákonného ustanovení, jehož bylo v posuzovaném případě použito, jímž by bylo v případě náležitě zjištěné značné škody ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku [srov. § 120 odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Z těchto důvodů Nejvyšší soud po přezkoumání věci shledal, že jsou naplněny dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo zamítnuto odvolání obviněného D. C., proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Brně, jímž byl uznán vinným přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku a zločinem podvodu podle § 209 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, kterých se dopustil v jednočinném souběhu, spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, neboť zejména nebyla ve výroku rozsudku, ale ani v jeho odůvodnění zjištěna a vyčíslena trestným činem podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku způsobená škoda, a to včetně značné škody, jako kvalifikačního znaku ve smyslu odstavce 4 písm. d) § 209 tr. zákoníku, tedy odvolací soud rozhodl o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud k podanému dovolání obviněného D. C. podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 To 507/2012, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2012, sp. zn. 92 T 99/2011, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc obviněného D. C. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil Nejvyšší soud v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k charakteru vytknuté vady je zřejmé, že ji nelze odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení se Městský soud v Brně vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi a právními závěry, na které Nejvyšší soud shora poukázal a zejména zvaží, jestli se obviněný D. C. za daných okolností, kdy provedeným dokazováním nebyla vůbec zjištěna výše škody, kterou měl svým jednáním obviněný jednotlivým poškozeným způsobit, mohl dopustit rovněž trestného činu podvodu podle ustanovení § 209 tr. zákoníku, který hovoří v odstavci 4 písm. d) dokonce o značné škodě, když se zejména nalézací soud dostatečně nevypořádal ani s ostatními znaky tohoto trestného činu. Zisk společnosti, a to i vzhledem k jeho výpočtu provedenému znaleckým posudkem z oboru ekonomiky zpracovaným Mgr. J.L., v daném případě neodpovídá poškození jednotlivých poškozených subjektů, když na rozsah způsobené škody nebylo dosud provedené dokazování ani zaměřeno. Pokud jde o znak „prospěchu“ u trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením, je třeba ve skutkové větě uvést, že tento získala společnost WIPD, s. r. o., neboť pokud by se ve skutkové větě i nadále uvádělo, že obohacen byl obviněný D. C., musel by nalézací soud zjistit, jaký prospěch mu z tohoto zisku předmětné společnosti konkrétně připadl. Zisk, jehož výše byla vyčíslena ve znaleckém

posudku Mgr. J.L., je ziskem společnosti WIPD, s. r. o., což by měl nalézací soud vyjádřit nejen v odůvodnění svého rozsudku, ale rovněž i ve skutkové a právní větě výroku svého rozsudku. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že v případě, pokud by nebyla v novém rozhodnutí použita právní kvalifikace zločinu podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, nic by nebránilo, aby byl obviněný uznán vinným přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť tato právní kvalifikace je nepochybně mírnější než souběh přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, a proto by nebyla v rozporu se zákazem reformationis in peius ve smyslu § 265s odst. 2 tr. ř.

Nejvyšší soud již jen připomíná, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. je nalézací soud vázán shora uvedenými právními názory, které vyslovil v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně, a současně rozhodnutí Městského soudu v Brně, bylo zrušeno jen v důsledku dovolání obviněného, podaného samozřejmě v jeho prospěch, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (zákaz reformationis in peius).

Dále je nutno také zdůraznit, že při odůvodňování rozsudku je třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, a to včetně námitky, že je nesprávný závěr soudu prvního stupně, resp. i soudu odvolacího, o tom, že by oslovované firmy byly údajně uvedeny v omyl tím, že jim byla poskytována nabídka napodobující nabídku od organizace WIPO a tyto zasílaly registrační poplatky na účty společnosti WIPD, s. r. o., v omylu, a že společnosti z USA v naprosté většině případů organizaci WIPO vůbec neznají, neboť pro ně je stěžejní organizace USPTO, tedy Úřad průmyslového vlastnictví v Americe, nikoli evropská organizace WIPO, dále proč příp. nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Podobně i z případného rozhodnutí odvolacího soudu musí být zřejmé, jak se v případě podání odvolání soud druhého stupně vypořádal s námitkami uplatněnými obviněným, popř. i dalšími odvolateli v odůvodnění odvolání a jaké závěry z toho vyvodil ve vztahu k napadeným výrokům rozsudku soudu prvního stupně.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Oběť trestného činu](#)